

# О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 3057

гр. София, 30.01.2025 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 81 състав,**  
в закрито заседание на 30.01.2025 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Стоян Тонев**

като разглежда дело номер **5379** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248, ал. 1 ГПК във вр. с чл. 144 АПК.

Образувано е по молба от зам. изпълнителния директор на ДФЗ с правно основание чл. 248, ал. 1 ГПК с искане за изменение на решение № 26286/ 06.12.2024г. по адм.д. №5379/2024г. на АССГ в частта за разносните, по която компетентен да се произнесе е настоящият съдебен състав.

С молбата се поддържа, че размерът на присъденото адвокатско възнаграждение е прекомерен, тъй като не съответства на фактическата и правна сложност на делото, като се прави искане същото да се намали до минималния размер.

Жалбоподателят, чрез адв.Г., е депозирал писмен отговор в законоустановения срок по чл. 248, ал. 2 ГПК, като взема становище за неоснователност на молбата за изменение на решението в частта за разносните.

Съдът, като прецени молбата и наведените от страните доводи, както и постановеното по делото решение, приема следното:

Съобразно разпоредбата на чл. 248, ал. 1 ГПК в срока за обжалване, а ако решението е необжалваемо - в едномесечен срок от постановяването му, съдът по искане на страните може да допълни или да измени постановеното решение в частта му за разносните.

В случая молбата е депозирана в срока по чл. 248, ал. 1 ГПК, към който препраща разпоредбата на чл.144 АПК, и от активно легитимирана страна, в чиято тежест са възложени разноси. Молбата по чл. 248, ал. 1 ГПК се явява допустима. Разгледана по същество, молбата е неоснователна, като съображенията за това са следните:

С цитираното решение АССГ е отменил по жалба на „Напоителни системи“ ЕАД, Решение за частично съгласуване на проведена обществена поръчка и налагане на финансова корекция № 03– РД/5878/07.12.2023г. по т.ІІ за наложена финансова корекция в размер на 25 на сто от разходите, поискани от бенефициента за възстановяване по договора за възлагане на обществена поръчка с предмет: „Избор на

изпълнители за извършване на строително-монтажни работи на хидромелиоративни съоръжения, собственост на „Напоителни системи“ ЕАД, по подмярка 4.3 „Инвестиции за развитие, модернизация или адаптиране на земеделска и горска инфраструктура“ от мярка 4 „Инвестиции в материални активи“ по ПРСР 2014-2020г.“ по обособена позиция № 16 „Реконструкция на дюкер „К.“, находящ се в [община], „Напоителни системи“ ЕАД – клон „Долен Д.“, със стойност на договора 2 733 036,77 лв. без ДДС и 3 279 644,12 лв. с ДДС, както е уважил и претенцията за присъждане на разноските за адвокатско възнаграждение, заплатени от жалбоподателя в размер на 36 240 лв. с ДДС.

Съгласно разпоредбата на чл. 143, ал. 1 от АПК, когато съдът отмени обжалвания административен акт, подателят на жалбата има право да получи от бюджета на органа, направените по делото разноски, които включват заплатените разноски за производството и възнаграждение за един адвокат.

Съгласно чл. 78, ал. 5 от ГПК, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може, по искане на насрещната страна, да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, както е процедирал съда в настоящия случай. Такова искане е своевременно заявено от процесуалния представител на частния жалбоподател.

С решението си АССГ е обсъдил възражението за прекомерност. В случая не е на лице прекомерност, спрямо действителната фактическа и правна сложност на казуса и осъществения обем процесуално представителство, на уговорения и изплатен адвокатски хонорар от жалбоподателя. Делото е със специфичен предмет, който разкрива своята както фактическа така и права сложност на казуса. Намаление на адвокатското възнаграждение следва да бъде сторено единствено и само случаите в които същото не съответства на фактическата и правна сложност на казуса и осъществения обем процесуално представителство, каквото несъответствие противно на изложеното в частната жалба, няма. Нищо друго не следва и от аргументите, основаващи се на практиката на СЕС. Действително с Решението от 23 ноември 2017 г. по съединени дела C-427/16 и C-428/16 на СЕС, е прието, че „Член 101, § 1 ДФЕС във връзка с член 4 § 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба като разглежданата в главните производства, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат — под страх от дисциплинарно производство срещу адвоката — да договорят възнаграждение в по-нисък от минималния размер, определен с наредба, приета от професионална организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет (България), и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в по-нисък от минималния размер, би могла да ограничи конкуренцията в рамките на вътрешния пазар по смисъла на член 101, параграф 1 ДФЕС, като запитващата юрисдикция следва да провери дали с оглед на конкретните условия за прилагането ѝ такава правна уредба действително отговаря на легитимни цели и дали така наложените ограничения се свеждат до това, което е необходимо, за да се осигури изпълнението на тези легитимни цели.“, а с Решение на Съда на ЕС от 25 януари 2024 г. по дело C-438/22 по преюдициално запитване, отправено от Софийски районен съд, е прието, „че член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС следва да се тълкува в смисъл, че ако се установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен

характер с национална правна уредба, противоречи на посочените разпоредби, националният съд е длъжен да откаже да я приложи“. Но така даденото тълкуване не променя гореизложения извод. Преценката на съда е всякога с оглед вида на правния спор и съществуващия в случая действително значителен материален интерес, вида и количеството на извършената работа и преди всичко фактическата и правна сложност на делото .Още повече, че ответникът не е аргументирал надлежно възражението си по чл. 78, ал. 5 от ГПК. Предвид изложеното искането на ответника за изменение на постановеното по настоящото дело решение в частта за разноските се явява неоснователно и следва да бъде оставено без уважение.

Така мотивиран и на основание чл. 248, ал. 1 ГПК във вр. чл. 144 АПК, Административен съд София-град, III отд., 81 състав,

#### О П Р Е Д Е Л И :

ОТХВЪРЛЯ молбата от зам. изпълнителния директор на ДФЗ с правно основание чл. 248, ал. 1 ГПК с искане за изменение на решение № 26286/ 06.12.2024г. по адм.д. №5379/2024г. на АССГ в частта за разноските.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕПИС от съдебния акт да се връчи на страните на основание чл.138 АПК.

СЪДИЯ: